

Yumuşak Hegemonya ve Sudan'dan Libya'ya Kadar Halkların Çektiği Acılar!

Arap bölgemizi kasıp kavuran olayların hızla artmasıyla birlikte, evlatlarının kanı uluslararası ve bölgesel çatışmaların bedeli olsun diye halkların iradesi ve kendi kaderini tayin etme konusundaki meşru hakları hiçe sayılarak, deniz aşırı dayatılan yabancı müdahalelerin ve uluslararası kararların acı verici bir tablosu ortaya çıkıyor.

Sudan ve Libya, ülkelerin büyük güçler arasında nüfuz alanlarına, baskı araçlarına ve mesaj alışverişi için posta kutularına dönüştüğü bu çarpık gerçekliğin sadece iki çarpıcı örneğidir.

İşte bu Sudan, krizin patlak vermesinden bu yana kararları dışarıdan alınan bitap düşmüş bir ülkedir. Amerika sahnenin çok da uzağında değildir, aksine ateşli açıklamalardan seçici yaptırımlara, siyasi haritayı kendi vizyon ve çıkarlarına göre şekillendirme girişimlerine kadar tüm araçlarıyla bizzat olayların merkezindedir. Bakın işte Amerika bugün, demokratik geçişi engellediği gerekçesiyle Sudanlı siyasi figürlere yaptırımlar uygulamakla tehdit ederken, aynı çatışmaya karışan ancak Amerikan çıkarlarına hizmet etmeye daha yakın tutumları olan diğer taraflara göz yummaktadır. Peki o, Sudan'da nezih bir yaşamın gerçekleşmesini gerçekten ciddiye alıyor mu? Yoksa istikrarın sağlanması için Sudan halkına yardım etme sloganı altında kendi çıkarlarına göre kimi cezalandırıp kimi affedeceğini mi seçiyor?

Libya'da da sahne, başka bir şekilde tekrarlanıyor. Libya halkı yıllardır siyasi bölünmenin ve kronik uluslararası müdahalelerin acısını çekmekte ancak buna rağmen ABD, Dibebe hükümeti halk arasında gerçek bir kabul görmemesine rağmen bu hükümeti desteklemekte ısrar etmektedir. Böylece meşruiyet, Amerika'nın tutumuna göre verilen veya geri alınan bir mefhum haline gelmiştir.

Ne yazık ki bugün tanık olduğumuz şey, ekonomik yaptırımlar veya siyasi baskılar gibi çeşitli araçlar yoluyla büyük güçlerin uyguladıkları "yumuşak hegemonyadır." Bunlar, orduların yaptıklarından daha acı verici olan modern sömürgecilik araçlarıdır; çünkü bu araçlar, egemenliğe, onura ve karar alma sürecine derinden saldırmaktadır.

Bu uluslararası mücadelenin ortasında Sudan, Libya, Tunus, Yemen ve Suriye halkları, açlık, yerinden edilme ve geleceğin kaybolması gibi acılardan dolayı uzun bir kuyrukta beklerken büyük güçler ise nüfuz için çatışmakta, sadakatler dağıtmakta ve anlaşmalar yapmaktadırlar.

Ancak geriye şu önemli soru kalıyor: Bu hegemonyadan kurtuluşun yolu nedir?

Ben diyorum ki: Bu halkların önünde, dizginleri yeniden ele geçirmekten ve büyük güçlerin satranç tahtasında sadece piyonlar olmayı reddetmekten başka bir seçenek yoktur. Bu nedenle kurtuluşun yolu, ümmetin bilincini yeniden kazanması ve izzet, egemenlik ve onur gibi değerlerin ümmetin vicdanında yeniden canlandırılmasıyla başlar. Tarih bize, yaşamak isteyen milletlerin, işgalcinin zorbalığına rağmen galip geldiğini öğretmiştir. Artık "Yeter artık!" dememizin zamanı geldi mi? Geleceğimizi, başkalarının kalemleriyle değil de kendi ellerimizle yazmamızın zamanı gelmedi mi?

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Munis Hamid – Irak